

2

Keď som raz nehybne sedela na strome a čakala na korisť, zadriemala som a spadla z výšky troch metrov na chrbát. Náraz mi vyrazil z pľúc všetok vzduch. Ležala som na zemi a pokúšala sa nadýchnuť alebo vydýchnuť.

Teraz sa cítim rovnako. Zabudla som dýchať, nemôžem hovoriť a som úplne stuhnutá. Prečítané meno mi rezonuje v hlave. Nieкто ma chytí za ruku. Je to chlapec zo Sloja. Napadne mi, že som začala padať a on ma zachytil.

To nie je možné! Niekde sa musela stať chyba. Prim bola na jedinom z tisícov papierikov! Pravdepodobnosť, že ju vytiahnu, bola taká malá, že som sa o ňu vôbec nebála. Vari som nespravila všetko, čo som mohla? Nevzala som si jej kamienok? Jediný papierik medzi tisíckami iných. Šťastie stálo na jej strane. Ani to však nestačilo!

Niekde v diaľke počujem smutné mrmlanie davu ako vždy, keď vyžrebujú dvanásťročného dieťa, pretože všetci to

považujú za nespravodlivé. A potom ju zbadám: smrteľne bledá tvár, ruky zovreté do pästí vedľa tela, meravo kráča k pódiu, a keď prejde okolo mňa, všimnem si, že blúzka na chrbte sa jej opäť vytiahla a visí nad pásom. A práve táto drobnosť, vykasaná blúzka, ktorá vyzerá ako kačací chvost, ma znova preberie.

„Prim!“ pridusene vykriknem a konečne sa môžem hýbať. „Prim!“ Nemusím sa predierať davom. Ostatné deti mi okamžite uhýbajú z cesty, takže sa rozbehnem priamo k pódiu. Dostihnem ju vo chvíli, keď sa chystá vystúpiť na prvý schod. Jediným pohybom ruky ju stiahnem za seba.

„Dobrovoľne sa hlásim za vyvolenú!“ vyhrkne zo mňa.

Na pódiu nastane zmätok. V Dvanástom obvode sme nemali dobrovoľníka už niekoľko desaťročí a protokol zapadol prachom. Platí pravidlo, že po vyžrebovaní mena vyvoleného môže namiesto neho predstúpiť niekto iný rovnakého pohlavia, ak je vo veku od dvanásť do osemnásť rokov. V niektorých obvodoch, kde vyžrebovanie mena považujú za veľkú poctu a deti ochotne riskujú životy, je dobrovoľné prihlásenie za vyvoleného komplikované. No v Dvanástom okrsku, kde je slovo *vyvolený* takmer synonymom slova *mŕtvola*, dobrovoľníci vymreli.

„To je skvelé!“ povie Effie Trinketová. „Ale myslím, že najprv by sme mali predstaviť víťaza žrebovania, a až potom vyzvať dobrovoľníkov... a keď sa nejaký nájde, tak, ehm...“ rozpačito sa odmlčí.

„Čo na tom záleží?“ spýta sa starosta. Hľadá na mňa s utrápeným výrazom. Nepozná ma, ale matne mu niekoho pripomínam. Dievča, ktoré im nosí jahody. Dievča, s ktorým

sa občas rozpráva jeho dcéra. Dievča, ktoré sa pred piatimi rokmi spolu so sestričkou tislo k mame, keď mu ako najstaršiemu dieťaťu odovzdával medailu za statočnosť. Mala patriť otcovi, ktorého rozprášil banský výbuch. Pamätá si to? „Čo na tom záleží?“ opakuje chrapľavým hlasom. „Nech predstúpi.“

Prim za mojím chrptom sa hystericky rozkričí. Stisne ma chudými rukami ako zverák. „Nie, Katniss! Nie! Nemôžeš tam ísť!“

„Pusti ma, Prim!“ okríknem ju, pretože ma to rozruší a nechcem sa rozplakať. Keď budú večer v televízii opakovať zábery zo žrebovania, každý by si všimol moje slzy a považovali by ma za ľahký terč. Za slabocha. Také potešenie im nedoprajem. „Nechaj ma!“

Cítim, že ju odo mňa niekto odťahuje. Obrátim sa a vidím, že Gale zdvihol Prim zo zeme a ona sa mu zmieta v náručí. „Chod', Catnip,“ povie a očividne sa nesmierne usiluje, aby sa mu nechvel hlas. Odnáša sestru k mame. Zatnem zuby a stúpam po schodoch.

„Bravó!“ rozplýva sa Effie Trinketová. „To je pravý duch Hier!“ Teší sa, že aj v jej obvode sa konečne deje niečo zaujímavé. „Ako sa voláš?“

Namáhavo preglgnem. „Katniss Everdeenová.“

„Stavím nos medzi očami, že to dole bola tvoja sestra. Ale ty sa nenecháš pripraviť o všetku slávu, však? Prosím veľký potlesk pre najnovšiu vyvolenú!“ nadchýna sa Effie.

Všetkým obyvateľom Dvanásteho okrsku slúži ku cti, že sa neozve jediné tľapnutie. Dokonca ani od ľudí, čo zvierajú papiere so stávkami, hoci tým už zvyčajne na ničom

nezáleží. Možno ma videli v Hobe alebo vedia, kto bol môj otec, alebo poznajú Prim, ktorú nemožno nemilovať. A tak namiesto uznanlivého potlesku stojím v úplnom tichu, čo je najodvážnejšia forma odporu, akú si môžeme dovoliť. Mlčaním vyjadrujeme svoj nesúhlas. Považujeme to za nesprávne a neodpustiteľné.

Potom sa stane niečo nečakané, aspoň pre mňa, pretože si nemyslím, že v Dvanástom obvode na mne niekomu extra záleží. No od chvíle, keď som vystúpila na pódium namiesto Prim, sa niečo zmenilo a zdá sa, že som stúpila na cene. Najprv jeden človek, potom dvaja, a napokon sa takmer všetci prítomní prostrednými tromi prstami ľavej ruky dotknú pier a natiahnu ich ku mne. Je to staré, zriedka používané gesto, ktoré občas vídať na pohreboch. Vyjadruje vďaku, obdiv a rozlúčku s niekým, koho milujete.

Teraz už naozaj hrozí, že sa rozplačem, no našťastie sa v tej chvíli ku mne cez celé pódium potáca Haymitch, aby mi zagratuloval. „Pozrite sa na ňu. Len sa na ňu pozrite!“ vykrikuje a objíma ma okolo ramien. Na stroskotanca je prekvapivo silný. „Páči sa mi!“ Z úst mu páchne alkohol a na posledný kúpeľ si sotva pamätá. „Má veľkú...“ Chvíľu si nevie spomenúť na správne slovo. „Guráž!“ zvolá napokon víťazoslávne. „Väčšiu než vy!“ Pustí ma a tacká sa k prednej časti pódia. „Väčšiu než vy!“ kričí s prstom namiereným priamo do kamery.

Hovorí to divákovi, alebo je natoľko opitý, že má odvahy posmievať sa Sídlu? To sa už nedozviem, pretože len čo otvorí ústa, aby pokračoval, zrúti sa z pódia a zostane tam v bezvedomí ležať.

Je odporný, ale som mu za to vďačná. Kým sa kamery venujú jemu, mám čas vydať priškrtený zvuk a pozbierať sa. Založím si ruky za chrbát a hľadím do diaľky. Vidím kopce, na ktoré som ráno liezla s Galom. Na okamih zatúžim, aby sme opustili obvod... odišli do lesa... ale viem, že som urobila dobre, keď som zostala. Kto by sa potom postavil za Prim?

Haymitcha položia na nosidlá a Effie sa pokúša rozprúdiť zábavu. „Aký úžasný deň!“ švitorí a narovnáva si parochňu, ktorá sa povážlivo naklonila doprava. „A to ešte nie je všetko! Teraz vyžrebujeme vyvoleného chlapca!“ V snahe spacificovať parochňu sa cestou ku guli s menami chlapcov chytá za hlavu. Vytiahne prvý papierik, ktorý jej padne pod ruku. Rýchlo sa vráti na stupienok, a skôr než stihnem v duchu Galovi zaželať, aby to nebol on, prečíta meno. „Peeta Mellark.“

Peeta Mellark!

Och nie, pomyslím si. *Jeho nie!* Poznám to meno, hoci s jeho nositeľom som sa vlastne nikdy nerozprávala.

Šťastie dnes naozaj nestojí na mojej strane.

Sledujem ho, ako kráča k pódiu. Je stredne vysoký, územčistý, do čela mu padajú pramene popolavých vlasov. V tvári sa mu zračí šok, vnútri bojuje, aby nedal najavo svoje pocity, ale modré oči prezrádzajú strach, aký som tak často videla u koristi. Napriek tomu vyjde na pódium pokojne a postaví sa na svoje miesto.

Effie Trinketová vyzýva dobrovoľníkov, ale nikto sa nepohne. Viem, že Peeta má dvoch starších bratov – videla som ich v pekárni –, ale jeden je na Hry zrejme pristarý

Suzanne Collins
Hry o život

Z anglického originálu *Suzanne Collins: Hunger Games*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic, New York 2008, preložil Michal Jedinák.

Verše prebásnila Jana Kantorová-Báliková
Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2018
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s.r.o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1765

Jazyková redakcia Dana Guričanová
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Technická redaktorka Daruše Singerová
Sadzba GDTP Albatros Media, Petra Grulichová
Vytlačila Centa, spol. s r.o., Brno
1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s.r.o., 2018.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA